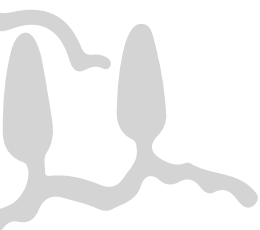

Elena Pănoiu

O dragoste
găsită
în
Toscana

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

*Cuprins**Curânt înainte · 7***PARTEA I
PRIETENUL VIRTUAL · 15****CAPITOLUL 1**
*18 noiembrie 2022 · 17***CAPITOLUL 2**
*Liniste · 54***PARTEA A II-A
VIAȚA NOASTRĂ · 71****CAPITOLUL 3**
*Curriculum vitae · 73***CAPITOLUL 4**
*Întâmplarea · 84***CAPITOLUL 5**
Întâlnirea · 98

LIBRIS

We know
books

Orașul Pistoia, în miezul căruia mi-am completat inima.

Cuvânt înainte

În urmă cu aproape doi ani, viața mea s-a schimbat într-un mod cu adevărat miraculos, din toate punctele de vedere. Cu siguranță, fiecare dintre noi ajunge să trăiască, măcar pentru o clipă, o cotitură a vieții care, inițial, pare de-a dreptul ireală prin amploarea sa. Această istorisire nu va fi nicidecum înfrumusețată sau cu o acțiune dramatică, precum cea dintr-un roman fantastic, ci dimpotrivă, mi-am propus să surprind viața exact așa cum este ea: în forma ei cea mai autentică, cu magie, banalitate, momente dificile și bucurie. M-am decis să transpun cel mai important capitol din evoluția mea cu o ocazia aniversării unei persoane deosebite, care a reușit, într-un timp atât de scurt, să-mi transforme viața într-un basm.

De multe ori, am auzit povești frumoase trăite de alte persoane sau am privit cu drag momente

surprinse în filme ori în volume groase, cu miros de tipar învechit, dar nu m-aș fi gândit niciodată că astfel de lucruri mi se pot întâmpla chiar mie. Într-adevăr, viața bate filmul, după cum ar spune cei mai mulți, întrucât, fără a trăi, în cel mai frumos mod al cuvântului, nu poți realiza nimic. Inspirația vine, cu precădere, din simplitatea existenței și din lucrurile mărunte, pe care le omitem adeseori.

În cadrul acestui volum, am încercat să surprind esența lucrurilor petrecute, dar, bineînțeles, cele mai valoroase amintiri sunt cele care rămân doar pentru tine și care se îmbină într-un frumos refren al inimii. De altfel, orice poveste este mult mai spumoasă decât poate fi redată în cuvinte, întrucât mintea noastră observă întotdeauna noi fațete ale lumii.

Este posibil ca, din sensibilitate, să expun prea mult din sufletul meu, dar, oare, nu lucrurile pe care le lăsăm în urma noastră sunt cele cu adevărat importante? Peste un veac, poate că nimeni nu își va mai aduce aminte de mine; voi dispărea alături de tot ceea ce mi-a fost drag cândva. Singurul lucru care nu se va spulbera în negura uitării va fi cumulul marilor povești păstrate într-un volum vechi, din biblioteca prăfuită a unui necunoscut. Cu siguranță relatarea

mea nu este nici prima, nici ultima care să surprindă o întâmplare autentică, o poveste a unei întâlniri neașteptate. Nu există suficient timp pe pământ pentru a parcurge milioanele de trăiri ale scriitorilor. Desigur, pentru unii, povestea mea va fi o frumoasă călătorie, în timp ce, pentru alții, poate fi o adevărată lectură-corvoadă. Fiecare om percepe lumea într-un mod diferit, iar acest lucru se reflectă și asupra lecturilor pe care le alegem.

Fără să fie nevoie de alte explicații, viața este cel mai frumos dar pe care îl avem, iar, în sinea ei, prin duhul divin pe care îl purtăm în sufletul nostru, nu poate fi întrecută de absolut nicio experiență lumească. Există printre noi oameni cu adevărat speciali, care se luptă sau s-au luptat împotriva tuturor obstacolelor pentru această viață unică, pe care cei mai mulți dintre noi o trăim de parcă timpul nu ar fi limitat sau nu am căuta să îi dăm un sens concret. Cu suficientă determinare, visele chiar pot deveni realitate...

Uneori, este de ajuns să ai un gând sau o dorință, iar lucrurile se așează de la sine, în cea mai potrivită modalitate. Viața te surprinde, îți schimbă planurile, dar, negreșit, există motive pentru care ar trebui să fim recunoscători destinului pe care îl avem. Nu aș fi

crezut niciodată că a mea poate fi o călătorie continuă, cu o nouă destinație și învățături diverse la fiecare pas. Am descoperit cum să apreciez orice loc nou, cultură și arome interesante ale istoriei, care au rămas vii printre noi, în culori vibrante.

Cu alte cuvinte, viața fiecăruia este o aventură cu drumuri drepte și luminate sau șerpuite și întunecate de încercări dintre cele mai dificile de parcurs. Totuși, ceea ce contează este calea pe care alegi să pornești și cât ești de dispus să te antrenezi până când ajungi pe drumul potrivit pentru tine prin autodisciplină. Fără îndoială, fiecare dintre noi are un destin, dar modul în care alegi să trăiești ține de liberul arbitru. Printre noi există oameni care au totul și văd viața mai întunecată decât în momentul în care nu aveau nimic, dar și oameni care, dimpotrivă, duc un trai atât de greu, însă, la finalul zilei, tot aleg să zâmbescă. De câte ori nu am întâlnit persoane cu dizabilități care au reușit să facă lucruri ce pot fi dificile chiar și atunci când ești perfect sănătos? De câte ori nu am întâlnit indivizi care nu cunosc cuvântul imposibil?

Multe cărți îți spun cum ar trebui să-ți trăiești viața, să gândești, să acționezi, ce trebuie să faci pentru a fi fericit, dar, indiferent de mesajul acestora, tu știi cel mai

bine ce simți și care sunt lucrurile cu adevărat valoroase pentru tine, nu ceilalți. Într-un mod paradoxal, ne este mult mai ușor să îi sfătuim sau să îi judecăm pe ceilalți decât să ne așezăm propria viață în ordine. Ce ne îndreptățește pe noi să credem că știm mai bine ce este potrivit pentru ceilalți? În mod cert, nu există ființă umană fără de cusur; tocmai imperfecțiunea ne umanizează în adevăratul sens al cuvântului.

Mulți spun că fericirea vine cu un tren și că, dacă ai ratat acest tren, ți-ai ratat șansa către fericire, dar este acest lucru adevărat? Un lucru pe care eu l-am descoperit este că prea multă bucurie aduce după sine tristețe. Nu bucuria te formează, ci suferința, ea creează locul acestei bucurii pe care toată lumea o promovează cu disperare. Bucuria vine atunci când, în sfârșit, nu te mai gândești la ea și doar te relaxezi. Modul în care trăim este un continuu balans între bine și rău.

Poate, într-o oarecare măsură, m-am regăsit în ambele situații, așa cum se întâmplă cu mulți dintre noi. În momentul în care simți prea multă bucurie, parcă uiți să zâmbești, iar ceva trebuie să se întâmple, fără doar și poate, pentru a te revigora. În cazul meu, pot spune că întotdeauna am avut tot ce mi-am dorit – o familie mai mult decât bună, cu o istorie pe care nu

o pot cuprinde cu mintea, o casă primitoare, mâncare bună și lucruri dintre cele mai frumoase – dar, cu toate acestea, de multe ori simțeam cum mă cuprinde o singurătate acerbă, chiar dacă eram înconjurată de oameni.

În ziua aceea, am avut un gând și l-am pus în aplicare, pentru prima dată... Oare cum ar fi fost viața mea acum dacă nu aș fi acționat? Aceasta este o întrebare pe care ar trebui să ne-o punem cu toții.

De-a lungul timpului, oamenii și-au dezvoltat o percepție superficială asupra sinelui și a celor din jur; fiecare își dorește o viață perfectă și o dragoste ca în povești, doar că viața este departe de a fi perfectă, iar o legătură frumoasă alături de un om nu este una perfectă, ci una reală, precum orice aspect semnificativ al existenței noastre. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învățat datorită personajului principal al acestei istorisiri este faptul că nimic mareț nu poate fi atins fără perseverență și determinare. Cu atât mai mult, pe drum vor fi multe persoane care își vor da cu părerea, îți vor minimaliza munca sau chiar propria ta persoană, dar aceste interferențe trebuie să rămână pe fundal, întrucât noi suntem stăpânii propriei vieți și nu cei din jur.

*Biblioteca Forteguerriana, locul în care s-au scris povești și care
m-a inspirat să-mi conturez propria istorie.*

*Printre volumele cu miros de vremuri apuse stau ascunse
atâtea povești...*